

למות שוב

עמיחי רוזנפלד

כבר שנה מאז שהלכת. קשה להאמין. שנה.

כמה הכרתי אותך?

מאחרי פסח. ואחרי חנוכה כבר התחלת להיעלם.

כבר לא יושב בשולחן לידי, מגלגל ניגון מוזר ומתקתק במחשב זעיר.

לא משחק ומגרד במפתח בשיעור, לא קורא לי במלרע, מתפלא שגם אני כבר כמו חסיד, או נעלב לא נעלב מבדיחה על מה שמאחורי המסך.

מאותה שיחת פרידה, באותו יום מר ונמהר, ועד כ"ה סיוון, רק עוד פעם אחת.

אני, אשתי (אז לעתיד), ואתה. מדבר על ברית ונישואין. על מי שנשוי ולא החליט, ועל שמירת שבת כהלכתה (או אולי סתם הלכות שבת) שלמדת עם אשתך בשבת אחרי הנישואין.

ומאז נעלמת. אין.

לא מגיע במזדה כסופה. לא ממהר לחזור לביתך, מושך לכיוון האוטו תוך כדי שיחה. גם לא מסדר לי חופה.

לא נמצא ולא במציאות.

באמת? נעלמת?

חודש בריחה. כמעט לסוף העולם. גם אתה הופתעת. וגם אני.

מאז. כל יום. לא עוזב. משתחל מפתח שנפתח לרגע. מחלון שנשאר בו סדק.

בשאלה. סברה. קושיה. בדיחה. סיפור.

יד ביד עם אברהם. משה. משיח. רבא (שהיה אנליטיקן. ככה אמרת). רמב"ם. ר' נחמן. לא מזמן הבאת אתך גם את פוקו לפגישה.

עם השמחה. הדיכאון. הנוכחות. הגעגוע.

כמו יקה. אתה לא מפספס יום. לא בשעה קבועה (בכל זאת, כבר לא שותה קפה), אבל מגיע.

חצי שנה. שנה. שנה. אולי קצת יותר. אתה עדיין מטלטל. משנה. מעסיק. דורש. תובע.
ועדיין, עדיין, אפשר להתחבא מאחוריך. להיאחז בחצאית. זה הוא אמר.
אז באמת נעלמת? הנה אתה כאן. בידי. כפי שמעולם לא היית. כאילו לא השאירו
אותך שם בהר הזיתים. מטר שניים מתחת.

לא. לא מוכן לקבל.

אתה כאן בתוכי. כפי שהיית כשנפרדנו.
פרצת פנימה. דרך שיעור מוקלט או שניים. ואתה עדיין יושב שם. מדבר ומשקף.
מסביר ומחדש.
אתה. אבל תמונה. דימוי. דמיון. שלי. אני שומר אותך קרוב ללב. שומר אותך שלא
תברח לי. שתשמור עלי. שתסביר לי לאן ללכת.
אתה. אבל כבר ברחת לי. נעלמת. כמו בחיים. אתה אחר מזמן. מזמן אחר. במקום
אחר.

היית כאן. היית היית היית.

בזמן עבר.

העותק שנמצא אצלי הולך ודוהה.

אתה כבר לא כאן. אי אפשר כבר להאיר לך פנים (אולי להעיר בפנים).

כבר לא תחדור פנימה. לא תנפץ.

לא תוכל להפתיע, אז אתה כבר לא כאן.

כדי להתחדש. כמו שלימדת. כמו ששידרת. כמו שהיית. כנראה שתצטרך למות שוב.

אצלי. בפנים.